

Os membros de Edizer Livros, no local da editora. No centro, o primeiro libro publicado / FOTOS: Xoán Álvarez

Edizer Livros

“Hai moitos autores que escriben en norma reintegracionista e aos que lles custa publicar”

Quen está detrás de Edizer Livros e que traxectoria editorial teñen Vdes.?

Edizer formámolo Pablo Amado, Paulo Rico e mais eu, Tomás González. Os tres cunha certa bagaxe no eido editorial, xa que a nosa editora, Edizer Sociedade Civil, leva constituída dende hai catro anos como empresa de servizos editoriais, e traballamos para diferentes editoras como tradutores, correctores...

O principal obxectivo da editora é ofrecer a opción reintegracionista, dentro dos parámetros da AGAL, non é?

Nós queremos ofrecer unha opción que practicamente non existe. Hai algunhas cousas, ademais da propia editora da AGAL, así que simplemente procuramos contribuír un pouco. Por outra banda, tamén buscamos intentar introducirnos no mercado portugués. O galego, de seu, é un mercado difícil, e nós consideramos que o seu futuro está no espazo portugués.

Faríano Vdes. mediante a normativa da AGAL ou desoutro do Acorde Ortográfico?

Supoño que co Acorde Ortográfico. Aínda non temos nada en firme e, polo momento, estamos centrados na norma AGAL e mais na edición en Galiza, pero é unha idea para o futuro.

Por que elixiron *O diñho e Tom Walker*, de Washington Irving, para darse a coñecer?

Escollémola porque é unha obra simpática. A min, particularmente, gústame moito a literatura de relatos do século XIX, e Washington Irving é un dos meus autores favoritos. *O diñho e Tom Walker* é un traballo que xa tiña medio feito, e decidimos publicalo porque a súa extensión adáptase moi ben ao formato

Un novo proxecto editorial vén de nacer entre nós: responde ao nome de Edizer Livros e os seus promotores son Pablo Amado, Paulo Rico e Tomás González. É este último quen nos fala da novidosa iniciativa, cuxas bases son o reintegracionismo, o copyleft e mais o software libre

NATALIA ÁLVAREZ

euros, é bastante popular

Van centrarse só na ficción?

De momento, como isto é algo novo, aínda non sabemos moi ben por onde imos tirar. Como traballamos fundamentalmente en cuestións de tradución, pola nosa banda o que máis imos editar é literatura traducida. Pero, ao mesmo tempo, e tal e como xa dixemos no noso blog (edizerlivros.blogaliza.org/), con-

vidamos a todos os autores, tradutores, etc. a colaborar connosco e a enviarnos as súas ideas, co cal non descartamos tampouco editar ensaio. Caeríanos un pouco lonxe, pero neste momento non podemos descartar nada.

Poderán darlle saída, logo, a todos eses autores galegos que escriben en reintegracionista e que teñen poucas opcións para publicar as súas obras.

Así é. A verdade é que é moi complicado. A única posibilidade é acudir a Portugal, e neste momento o espazo editorial está pasando un momento bastante malo, ou senón... pois practicamente non hai nada, porque AGAL Editora publica principalmente ensaio, tradución, clásicos... pero non é unha editora especializada

FOTOS: XOÁN ÁLVAREZ

en ficción, nin moito menos. De aí que convidemos a todo o mundo que queira colaborar connosco, porque hai moitos autores que escriben en reintegracionista e aos que lle custa moito publicar.

Utilizan o software libre e o copyleft. Imaxino que por principios, pero tamén porque terá ventaxes, non é?

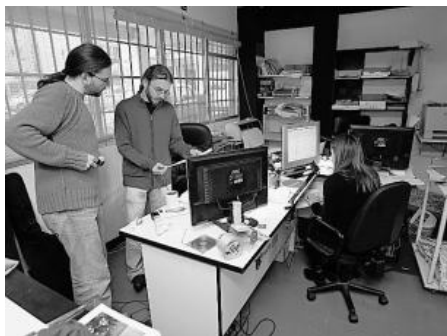
Todo o noso proceso de traballo dende hai anos baséase no software

que queríamos.

E cal é ese formato?

Pois, de momento, só contamos cunha colección, a Colección “Mincha”, que como o seu propio nome indica, son libros moi pequenos, lixeiramente máis grandes que unha caixiña de tabaco, con arredor de, máis ou menos, unhas 50 páxinas; un formato no que cabe un relato de extensión media. É o típico libro que podes ler en 45 minutos, durante o percorrido dunha viaxe de bus de Pontevedra a Compostela. O prezo, 2,50

“Consideramos que o mercado portugués é o futuro do espazo editorial galego”

Tomás González, Pablo Amado e Paulo Rico,
no local de Edizer Livros. / FOTOS: Xoán Álvarez

—> VÉN DA PÁXINA ANTERIOR

libre, polo que, para nós, usar software privativo é tan duro como para unha persoa acostumada ao Windows, poñerse a traballar directamente con software libre. Estamos moi afeitos a el, gostamos da súa filosofía, e por iso o empregamos. E co *copyleft* pasa o mesmo; porque cargarlle uns dereitos a unha tradución de obras como *O dianho* e *Tom Walker*, editada no século XIX e libre de dereitos hoxe en día, tampouco nos parece demasiado ético. Ademais, interéstanos que o proxecto teña a máxima difusión posible, e o *copyleft* permítenos iso; se alguén quere copiar a obra, fotocopiála para o que sexa..., pode facelo libremente.

“Interéstanos que o proxecto teña a máxima difusión posible, e o copyleft permítenos iso”

O libro pódese comprar nos centros sociais e tamén na tenda en liña GZFriki (gzfriki.com). Non teñen pensado ampliar a distribución ás librarías?

En principio, non. Porque o problema que teñen as librarías é que funcionan a través de distribuidoras. Como saberás, só hai dúas importantes de libro galego, que son Arnoia e Consorcio Editorial, e facer unha distribución para toda Galiza implica mandar un mínimo de 350 exemplares. Ademais, uns libros deste tamaño non teñen visibilidade en librarías. De feito, os libeiros normalmente devólvennos, porque alén de non velos, a xente rúbao. A esta falta de visibilidade súmase o feito de que a maior parte dos lectores reintegracionistas acode aos centros sociais das diferentes cidades, e por iso pareceunos a vía máis lóxica. E é unha forma tamén de colaborar con estes centros, deixándolles unha boa porcentaxe dos beneficios.

Pero non sería unha boa idea darse a coñecer aos lectores non reintegracionistas?

Supoño que si. Pero como che digo, a editora está necendo, nós non vivimos disto neste momento... É un pequeno asomar a cabeza, ver o que se coce, cal é a acollida, e mirar as propostas que recibimos. A partir de

aí poderemos traballar en diferentes ideas.

Por que cre Vde. que, despois de tantos anos, o reintegracionismo non calla na sociedade galega?

Uffff, esa é unha pregunta moi complicada. Coido que hai que ver as culpas nos dous lados, e non mirarse tanto o propio embigo. Unha boa parte da culpa é do reintegracionismo, por ser, ao mellor, demasiado distante en certos aspectos, excesivamente académico. Despectivamente sempre se di que os *reintegrados* só son universitarios e independentistas, e iso ten parte de razón. Pero, por outra banda, o reintegracionismo non pode callar na sociedade xa que todo o sistema educativo está baseado sobre a norma isolacionista, e os poucos medios de comunicación que escriben ou emiten en galego, fanno tamén nesta norma. O reintegracionismo ten un grave problema de visibilidade.

Que posibles solucións ven para darlle esa visibilidade?

O principal é facer proxectos que poidan gustar á xente. E non traballar co reintegracionismo como fin, senón como medio, que é o que estamos a facer en Edizer: estamos editando libros que non falan sobre reintegracionismo, senón que son obras nas que a norma AGAL é simplemente o vehículo. Hai que normalizalo na sociedade, que alguén que vexa algo escrito en galego AGAL non pense que, por utilizar esta norma, está diante dun ensaio filolóxico ou político.

“Para darlle visibilidade ao reintegracionismo, hai que traballar con el como medio, non como fin”

Unha curiosidade: como chegou Vde. ao reintegracionismo?

Sobre os 15 anos aproximadamente, grazas a un profesor que escribía en galego reintegrado. Gostei do asunto, preguntéi, informéime e, a verdade, o discurso convenceume moito. Sobre todo dende o punto de vista de que entender que todos os países da lusofonía falamos a mesma lingua, pódenos abrir moitísimas portas, tanto no eido cultural e comunicativo, como no económico, empresarial... Alén de axudar moitísimo a que a lingua galega non se perda.